

DUHOVNO ŽIVLJENJE

91

Družinski
tednik za
slovenske
izseljence

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE

Weekly Review

1º — VI — 1935

BUENOS AIRES

DUHOVNO ŽIVLJENJE

slovenska izseljenska splošno prosvetna tedenska družinska revija si je osvojila kot vodilo tale načela:

Izbrana vsebina stalne vrednosti — številni in najboljši sodelavci — pesmi in povesti — poljudno znanstveni sestavki — socialne razprave — življenje slovenskih izseljencev — slavospevi lepote slovenske zemlje — opisi tujih ljudi in navad in deželá — vse kar spada v skrivnostno duhovno kraljestvo lepega, dobrega in resničnega — edina redna tedenska slovenska dopisna šola Naš mladi rod — Ženski vestnik — službeni vestnik Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko — mnogo slik — fin papir — nizka cena — letno okrog 1.500 strani.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokratni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodopivčeva, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Naročnina znaša: a) Za republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.— m/n (arg. pap. pesov), milreis 20.—, severoameriških \$ 1.50, urugvajskih pap \$ 3.50, čilenskih \$ 35.—. — b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 6.— (šest argentinških pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lir 20.—, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Naročnino je najboljšo nakazati naravnost upravi (glej spodnji naslov) bodisi v priporočenem pismu, bodisi potom bančnega čeka "sobre Buenos Aires", bodisi s poštnim giro, bodisi našemu pooblaščencu g. Mirku Peljhanu proti službenemu potrdilu, bodisi na katerega izmed načinov, kakor jih spodaj navajamo, vedno s pripombo: za Duhovno življenje (La Vida Espiritual).

Buenos Aires — Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. — Banco Holandés, Bmé. Mitre 234. Kdor ima hranilno vlogo pri kateri izmed teh dveh bank, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

(Dalje na predzadnji strani ovitka)

Naslov uredništva in uprave:

Dirección de la Redacción y de la Administración:

LA VIDA ESPIRITUAL

Cond arco 545

Buenos Aires, Argentina

Teléfono: U. T. 63, Volta 2435.

D r. J o ž e f D e b e v e c,
L j u b l j a n a

Knj-- iga pa blaznica, bolnica, ječa

V istem našem listu, v katerem stoji zapisan ta čudni naslov o "knjigi, blaznici, bolnici in ječi", je bil napisal isti naš odlični gospod sodelavec dr. Jože Debevec pred ne tako dolgim časom, dne 2. XI. 1934, tako sijajen slavospev umetnosti, zlasti književni umetnosti, kakor ga nismo čitali še nikjer drugje.

Dobre knjige mislimo, da v resnici ni mogoče prehvaliti. Knjiga nas vzgaja. Blaži. Širi nam obzorje. Knjiga je naša velika dobrotnica. Vse znanosti in umetnosti se popisane v knjigah. Skoro nam ni treba drugega, kakor da znamo brati, pa lahko vse spoznamo in si skoro vse osvojimo. Posebno ljudem, ki ne morejo in niso mogli obiskovati šol, je knjiga dragocen učitelj. Resnično izobraženega moža si brez knjige ne moremo misliti. Knjiga nas navdušuje za dobro in lepo. Od nizkotnega življenja nas vabi h visokim ciljem. In po vsem tem: — "knjige, blaznice, bolnice, ječe", vse v eni sapi?

Da, tudi to!

Gotovo smo že vsi večkrat opazovali, kako je bila temu ali onemu umetnost in lepota v kodo in nesrečo, včasih v veliko nesrečo. Umetnost in lepota veake vrste.

Posebno smo se spomnili ob opisovanju velikega umetnika Danteja, ki nam ga je bil predstavil isti naš gospod sodelavec, kako more biti človeku ravno knjiga v veliko nesrečo. Franciška iz Rimini, ki jo je postavil Dante v pekel, pred Dantejem in njegovim spremljevalcem, slavnim pesnikom Virgilom v plamenih večnega ognja preklinja knjigo ob kateri je postala grešnica, zavrgla ljubezen svojega moža in mu postala nezvesta, in dostavlja: "...bil z njo (s knjigo) je on zvodnik, ki jo je spisal..." ali kakor je v ljubljanskem "Domu in Svetu" prestavil isto mesto naš pisatelj: "...galjot bilá je knjiga in nje pisec!"

Čeprav smo že naprej vedeli za odgovor, smo se vendar obrnili na gospoda ravnatelja z vprašanjem: Ali more knjiga tudi škoditi? Gotovi smo, da bi malokdo, izmed Slovencev morda nihče ne znal tako lepo odgovoriti in razložiti, kako nam slaba knjiga lahko tudi škodi in kako zelo da se moramo zato prijatelji knjig varovati slabih knjig.

Uredništvo.

Kaj naj pomeni ta naslov? Da zaradi knjig pridejo ljudje v blaznice, bolnišnice in ječe?! Saj to ni mogoče! Saj iz knjig zajemamo modrost; saj knjige pišejo modri ljudje, kakor to vé že slovenski pregovor, ki pravi: Bela njiva, črna ral — moder mož jo je oral. Kakó naj torej modrost vodi v blaznico, norišnico? In pa v

bólnico? Knjige nas uče, kakó si ohranimo ljubo zdravje; kakó more torej kdo trditi, da knjige vodijo tudi v bólnice? In kočno v ječo? Knjiga pripravlja človeku srečo, ne pa ječo. Da alkohol polni ječe, dá, to slišimo in skoro kar vidimo dan za dnevom; ampak da bi jih polnile knjige? Nak, to ne more biti res!

In vendar je vse troje res. Seveda pod enim pogojem: če je knjiga **slaba**.

Dajmo, pogledjmo malo v zgodovino in v vsakdanje življenje!

I. Slaba knjiga vodi v blaznico. Za to trditev imamo sloveč dokaz v svetovnem slovstvu in sicer v španskem, mislim svetovnoznaní roman Cervantesov "Don Kihot iz Manče" (Don Quijote de la Mancha). V 15. in 16. stoletju so v Španiji razní pisatelji pridno pisali takozvane viteške romane, "libros de caballerías". In vse jih je bralo, ne bralo, požiralo: kmet in meščan, vojvoda in kralj, vse se je strastno zanimalo za zgodbe in prigode viteza Amandisa in viteza Belianisa itd. itd. Zlasti pa je vplivalo tisto slovstvo na vročekrvno špansko mladino. Premnogim so bili tisti romani zmešali glave. Ljudje so se bili že tako zmedli, da niso več ločili, kaj je resnično in kaj izmišljeno. Bili so čisto blazni, dasi se seveda sami tega niso zavedali. Znanih je dosti anekdot, ki so se primerile ob takem čtivu. Takó se je nekoč vrnil z dela domov gospodar, oče večje družine. Ko stopi v kočo, zagleda vso družino v solzah. Vse je na glas vzklikalo: "Amadis je umrl! Amadis je mrtev!" Brali so bili pravkar v romanu, da je (v romanu) umrl. In zaradi tega jok! — Neki drug strasten bravec viteških romanov ni šel nikoli z doma, ne da bi s seboj vzel debelo knjigo o vitezu Palmerinu; znal je zgodbo na pamet od prve do zadnje strani, pa jo je vendar zmerom s seboj nosil. — Neki vseučiliški študent iz Salamanke je nenadoma sredi branja začel vpiti in vihteti nož ter divje suvati. Ko so ga domači prestrašeni vprašali, kaj mu je, je zavpil: "Glavna junakinja je v nevarnosti in jaz jo moram braniti!" V nevarnosti je bila samó v knjigi. — Takó so bile knjige ljudi čisto ob pamet pripravile. In da bi svojim rojakom predóčil vso nesramotnost dotičnih knjig in ljudi izpametoval, je Cervantes l. 1605. na svetlo dal prvi del svoje nesmrtné satire na viteške romane, l. 1615. pa drugi del. Kaj so brali Španci v Cervantesovem spisu? Don Kihot, ubožen podeželski vitez je imel glavo polno viteških romanov; sklenil je, da tudi sam postane slaven; oborožil se je s ščitom in sulico, zapustil svojo borno hišico ter šel iskat prilik, da se spoprime... Prvi "sovražnik" je bil mlin na veter... Velikanske lopate je don Kihot imel za oborožene sovražnike... Zaletel se je torej z vso silo va-

M A E T E R - L I N K

slavni belgijski pisatelj, pesnik, esejist in dramatik, šestinsedemdesetletnik, ki živi v mestu Gand.

Njegov jezik je čudovito lep, misli pesniške in globoke, vendar — mnogokrat zmotne.

Tudi Maeterlink je pesnik bóli, opevavec nesreče. Svojim navdušenim čitateljem je povzročil že mnogo hudega, še več pa bi ga, če bi bil v svojem pripovedovanju nekoliko bolj jasen in razumljiv.

nje... Prvo krčmo, ki je do nje prišel, je imel za grad, sleparskega krčmarja za viteza, dve pocestnici, ki sta se slučajno nahajali v krčmi, za grajski gospodični... In takó dalje. Braveci so se smejali ob teh prigodbah Kihotovih in spoznali vso neumnost sodobnih viteških romanov. Ljudje so bili s tem ozdravljeni.

Slovenci smo čobili letos prvi popolni prevod I dela Don Kihota v izdaji Slovenske Matice v Ljubljani; obširen uvod (64 strani) in prevod je spisal dr. St. Leben, ilustracije (zelo posrečene) je naredil Niko Pirnat.

Kakó bi dandanes vsak narod potreboval svojega Cervantesa! Tudi slovenski! Filmi (ki so največkrat narejeni po romanih), razni detektivski in policijski romani tudi pri nas begajo mladino. Kolikokrat se zgodi, da se združijo mladi fantje, navadno po trije, pa hajdi po svetu, da doživé nenavadne reči in postanejo milijonarji! Táko zmešano trojico je izvrstno portretiral pri nas pokojni Fr. Milčinski v svoji povesti "Ptički brez gnezda".

Hujše ko na mlade fante vpliva čtivo malovrednih romanov — malovrednih, pravim, ker nočem posploševati! — na mlada dekleta: iz tistih zaljubljenih romanov, ki jih strastno prebirajo, si ustvarijo napačen pojem o življenju, o zakonu, o svojem bodočem ženinu, ki mora biti seveda krasotec, duhovit, plemenit, junaški in bogve še kakšen. Ker v življenju takih "junakov" ni, pride razočaranje, žalost, nesreča, obup...

Vsaka strast — so dejali že stari Grki — je neke vrste blaznost, zlasti pa ljubezenska. Že sama po sebi torej strast žge in pali ubogo mlado sree; in če pride še knjiga, polna erotike, ali se ne pravi to olje vlivati na ogenj? Zato je že Dante obsojal pretirane erotične romane, rekoč: "Galjot bilá je knjiga in nje pisec" (Pekel, 5. spev). Zato je veliki italijanski romanopisec A. Manzoni v svojem slovečem romanu "Zaročenca" do skrajnosti skrčil ljubezenske prizore, češ: "Saj je te stvari itak preveč v življenju!"

V blaznico vodijo slabe knjige, pa tudi brezvestni časopisi in časniki. Spoštovanja vreden je pošteni časnikar, ki se zaveda svoje odgovornosti, kadar piše; ali koliko jih je drugih, ki namenoma pišejo takó, da omamljajo bravee s svojim pripovedovanjem. Že pred kakimi 50 leti je dejal nemški žurnalista Ferdinand Kürnbacher, velik poštenjak: "Dnevno časopisje je najopasnejša iznajdba novega veka; ljudje, ki to hrano požirajo dan za dnevom, se odvadijo samostojno misliti; če te iznajdbe ne bodo zatrli, bo svet znorel in se uničil." (Gl. Schönbach, Knjiga o čtivu in omiki, str.

21). In kaj ni letos v začetku aprila izrekel modri angleški državnik, da je "Evropa sedaj dom norcev", — blaznica?

II. Knjiga lahko vodi tudi v bólnico. L. 1774. je izdal največji nemški pesnik W. Goethe svoj roman "Bolečine mladega Wertherja" (Die Leiden des jungen Werthers). Naslov že pove, kaj je vsebina: bolečine mladega zaljubljenca, — seveda Goetheja samega — ki se stopnjujejo, ker se mladenič ne ukloni pameti, do skrajnosti in do samomora. Pesnik Goethe je bil takrat star 25 let, ko je spis izdal. Sam je sicer svojo srčno bol prebolel brez samomora, vendar pa si ni upal pozneje več čitati tega svojega romana. Še kot 75 letni starec je dejal: "Skrbno se čuvam, da ne bi te knjige odprl. V njej so same rakete, bombe. Tesnó mi je pri sreč, kadar se spomnim na to svojo dogodbo in se bojim, da bi jo moral z branjem še enkrat vso prečutiti, še enkrat preboleti tisto takratno bolno in bolešno stanje, iz katerega se mi je roman rodil." Z zapisom romana si je bil mladi Goethe odvalil — kakor je sam priznal — kamen od sreča in se sam ozdravil, ni pa bil roman zdravilo za premnoge druge mlade ljudi, ki so si vprav po branju te knjige življenje vzeli. Nastala je bila v Nemčiji cela epidemija samomorov. Torej ne samo v bólnico, ampak celo v **mrtvašnico** lahko vodi omamno pisana knjiga. — Tudi pri nas Slovencih kakor pri vseh narodih je ta Goethejev roman našel žalosten odmev. Josip Stritar je sicer učakal kakor Goethe visoko starost (1836—1923), ali l. 1870. je v svojem (dunajskem) Zvonu objavil roman "Zorin", v katerem si glavni junak, poln svetobolja, sam vzame življenje. Na tedanjo našo mladino je "Zorin" porazno deloval. — Če toliko čitamo in slišimo o samomorih mladih ljudi zbog nesrečne ljubezni, imajo prav gotovo precej deleža pri tem tudi knjige.

III. Knjiga lahko vodi tudi v ječo. Namestu mene naj pri tej

SLEHERNEGA NAŠEGA NAROČNIKA, KI JE PRAVOČASNO PORAVNAL NAROČNINO SMATRAMO ZA SVOJEGA DRAGEGA PRIJATELJA IN CENJENEGA SODELAVCA. POSEBNO ZADNJI ČAS SE NAM MNOGI ZAHVALJUJEJO ZA IZDAJANJE TAKO ZANIMIVE SLOVENSKE IZSELJENSKE REVIJE. PROSIMO JIH, NAJ NAM PRIDOBIVAJO NOVIH PRIJATELJEV, KER BO REVIJICA TOLIKO VEČJA, LEPŠA IN BOLJŠA, ČIM VEČ PRIJATELJEV—NAROČNIKOV—SODELAVCEV BO IMELA.

točki govori slavni francoski romanopisec Paul Bourget (r. l. 1852.) L. 1889. je na svetlo dal roman "Le disciple" (Učenec), čigar vsebina je ta: Mlad francoski vseučiliščnik Robert Greslou, zapeljan po znanstvenih teorijah svojega univerzitetnega profesorja M. Adrijana Sixta, zastrupi, bivajoč v hiši grofa Andreja J. kot domači učitelj, gospico Charlotto, sestro svojega gojenca. Študenta vržejo v ječo. Pisatelj dokazuje, da so krive tega zločina učene knjige profesorjeve, učeče, da človek nima svobodne volje, da sploh ni razen materije ničesar. S to trditvijo je Bourget zadel v živo: brez dvoma je zrastle kal mnogih zločinov iz teh pogubnih knjig. Saj je nekako ob istem času, ampak v čisto drugem kraju Evrope, v Rusiji, spisal slavni Dostojevskij svoj roman "Zločin in kazen", v katerem glavni junak Razkolnikov, ubožen vseučiliščnik v Petrogradu, ubije dve starki, hoteč priti do denarja; zločinec ima glavó polno prevratnih misli, nabranih iz raznih knjig, zlasti je uverjen, da mu je, korakajočemu v slavno bodočnost, dovoljeno vse, tudi ubijati. — Krvavo francosko revolucijo iz l. 1789. so bili pripravili francoski enciklopedisti s svojimi knjigami; zlasti J. J. Rousseau, ki je proti koncu svojega življenja sam dejal o svojih spisih: "Nikoli ne pogledam svojih knjig, ne da bi vztrepetal; namestu tega, da bi učil, kvarim; namestu tega, da bi redil (an lieu de nourrir), zastrupljam."

Samó o trojni nevarnosti kvarnih knjig (spisov) sem govoril; namenoma sem molčal o četrti, najhujši, o nevarnosti za vero. Kaj je povzročil n. pr. sam Rénan s svojo knjigo o življenju Jezusovem, je strašna povest. O tem bi moral posebej razpravljati.

Kaj zasluži brezvesten pisatelj, ki zavestno kvari mlade duše? Prav dobro je to povedal véliki ruski basnik Krilóv (umrl l. 1843.), ki je o tej stvari spisal to-le basen (ali parabolo):

Pred sodbo sta po smrti prišli obenem dve duši: duša razbojnika ki so ga obesili, in duša sicer slavnega pisatelja, čigar spisi pa so bili polni strupa brezverstva. Na onem svetu pa ni strankarstva, sodi se po čisti pravici. Obema je Vsesódnik prisodil hudo kazen. V dveh kotlih, pod katerima gori peklenški ogenj, se kuhata obsojeni duši. Minevajo leta. Pod razbojnikovim kotlom polagoma pojema ogenj in slednjič ugasne, pod onim drugim pa gori silneje i nsilneje. "To je krivica!" se pritožuje duša pisateljeva, "jaz nisem nikogar ubil, niso me obesili, na svetu slavé mojo stoletnico, jaz pa tu trpim." Pa začuje se glas: "Zoper previdnost božjo se pritožuješ? Razbojnik je v svoji zlobi ubil enega človeka, pa se je spokoril. Ti ubijaš pa še po smrti s svojimi spisi... Zato tvojogjenj ne bo ugasnil."

Pot do uspeha

Zavedaj se, da je zelo veliko odvisno od Tvojega obnašanja pri prvem srečanju s človekom od katerega je kakorkoli odvisna Tvoja bodočnost.

Posebno v Južni Ameriki je važno, da prideš na obiske ali v pisarno snažno, skrbno napravljen, vendar ne čez svoje razmere nališpan.

V pisarni in pri prvem obisku govori kratko, gladko, odločno in samozavestno, vendar ne predrzno. Kaj da boš povedal in kako, preje dobro prevdari.

Pri svojih obiskih, tudi prijateljskih, ne bodi dolgočasen. Kadar si slabe volje ali utrujen, ne hodi na obiske.

Potrudi se, da bo do obiskanci Tvojega poseta veseli in da jim ne boš zoprn.

Bodi potrpežljiv!

Ne obrekuj in ne opravljaj, česar naj se ne zavedajo samo ženske ampak tudi moški!

Ne strezi ljubezni in se varuj vsakega zadevnega namigavanja ali razumevanja.

Napravi svojemu bližnjemu življenje kolikor mogoče prijetno.

Ne bodi skop! Ne živi pod svoje povprečnostjo.

Ne delaj se pametnejšega, razumnejšega in učenejšega, kakor si v resnici.

Ne rabi tujih besed, ki jih popolnoma ne razumeš in obvladaš, sicer boš v kratkem času neverjetno veliko izgubil na svoji veljavi.

Prilagodi se svojim letom v obnašanju in govorjenju in se ne delaj ne mlajšega, ne starejšega, kakor si v resnici.

Kadarkoli ne veš, kako bi se vedel, se obnašaj tako, kakor se vedejo drugi.

Vedi, da se je bolj težko držati teh kratkih pravil, kakor bi si mislil na prvi hip, vendar pa tudi veliko bolj koristno.

Nebohod

Ascension

Ascension

por

Ado. P. Miguel Bertomeu

Andte. grazioso.

Textos:
Esloveno,
Castellano,
Catalan.

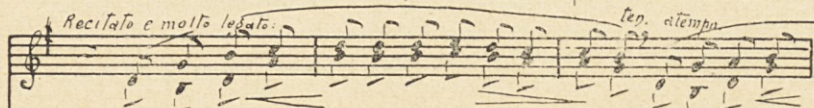
Ocg. mf

molto legato.

Recitativo e molto legato.

leg. a tempo

I - To svo-jem sta-jen ju v ne-be-sa od-ha-ja Gos-pod-a sus
- od-cie-le se-ra-be de-sus nastro-va-je, a-man-te se-
- Quan-ja de la te-rra Je-sus s'en-vo-la-ra lo cim de la

rit.

a tempo

rall.

a tempo.

Kristush Oč- tu ne-beš-kem. Na se- ga poz-
-vite de-se- de- ca-pa-je; Na se- ga poz-
-serra s'en-fa-ri- go-la-va. Na se- ga poz-
-se-her-beta aixe-

rall. molto.

a tempo.

cres. *P^o e rall.* *Chor. univ.* *f. poco.*

dra vi, se cre-tje po-ra-ja čez pe-lje in lag. In
 bi-tar de spremito sa-li-der de flor-er-bor-er. Tu-be
 ri-da de sos peusi-xi da de flors s'esmal'-ta. A-be-

cres. *P e rall.* *f. poco*

d poco

če-š-ko le-ta od cre-ta do cre-ta neutrud-
 si-ta bla-va lu-cre-ri mi-epi-er-er sa, nu be-
 lle-ta vo-la per la fa-ri-go-la. A-be-

d poco

rall. *Fig.* *Buenos Aires*
Mayo de 1935

no, nell-morno si is-če me-du. *P. 97*
 ci-ta bla-va lu-cre-ri mi-epi-er-er sa, nu be-
 lle-ta vo-la per la fa-ri-go-lar. *Fig.*

rall.

Lipetov bič

(Nadaljevanje)

Gledavci so pričeli burno ploskati. Profesor pa je pristopil k Lipetu, ki je stal ponosen in srečen sredi vseh teh ljudi, in mu rekel: "Fant, ti nisi kar tako. Izmed vseh teh gospodov in gospe si bil ti edini, ki me je opazoval, kako sem delal. Iz tebe bo še kaj. Kadar boš v stiski, se lahko name obrneš, če bom še živ. Za danes ti pa pravim, da s kačami ne delaj več takihle poizkusov."

"O, saj jih ne mislim," je odgovoril Lipe in si z srajčnim rokvom obrisal znoj s čela. "Ampak tisto, kar ste rekli o stiski, si bom zapomnil. Če kdaj ne bom vedel ne kod ne kam, vam bom prišel pomagat kače lovit. Saj me boste vzeli za pomočnika, kaj ne?"

"Bom. Še danes, če hočeš, lahko ostaneš pri meni. Se pravi, če nimaš kod drugod posla."

"Imam. Nazaj na planino moram, pastir sem. Pogodba me veže."

Pozdravil je in počasi odšel. Ostali so gledali za njim, mu klicali v slovo in mahali z rokami. On pa je mirno stopal po stezi do koč, pobral svoj nahrbtnik in se odpravil nazaj proti planini.

Počasi je stopal po ozki stezi in nikamor se mu ni mudilo. Spodaj v nižini, ki je ležala med dvema bregovoma, sta ga srečala dva orožnika. Mrzlo ga je spreletelo, ko ju je zagledal. Ustavila sta ga in ga vprašala, če je kod srečal velikega razeapanega moža, ki je imel roko ali nogo obvezano. Lipeta je za hip pretreslo, po-

tem pa se je začudil: "Ne, nikogar nisem srečal vso pot."

"Odkod pa prihajaš?" sta poizvedovala orožnika dalje.

"Od koč", je pojasnil Lipe. "Pa tudi tam ni človeka, kakršnega vi iščete."

"Že prav," je rekel eden izmed orožnikov. "Neki divji lovec se skriva po tem gorovju. Kdor ga naznani orožnikom, dobi tisoč dinarjev nagrade. Šumska uprava jih razpisuje. Odpri oči, fant, morda je tebi sreča namenjena."

Lipe ni rekel nič, ampak je nadaljeval pot. Ko pa sta se orožnika skrila za ovinkom, se je ozrl nazaj in pljunil za njima: "Tfej, judeževih grošev si že ne bom služil."

Stopal je dalje, prekoračil globel in zdaj ga je steza vodila po pobočju na drugi strani brega.

Ob stezi so rastle maline. Lepe rdeče jagode so ga zvale in

Lipe z gadom.

pričel jih je obirati. Lačen je bil, že vse jutro ni ničesar jedel in sladke jagode so mu šle v slast. Čedalje globlje je prodiral v goščo.

Tedaj se mu je zazdelo, da sliši pritajen šum. Posluhnil je: res, šum se je bližal. Kakor bi si nekdo utiral pot skozi goščo.

Skoraj ga je bilo strah. Počeni! je med grmovjem in tiho čakal. Šum je prihajal bliže in bliže. Lipe je čutil, da ga loči le še ozek grm od neznanca. Rad bi se bil dvignil in pogledal preko grmovja. Toda še preden je mogel vstati, se je pokazala na oni strani človeška postava.

Lipe je začuden vzkliknil. Širok klobuk, raztrgana obleka, namazan obraz in roka v obvezi: Pred njim je stal mož iz njegovih sanj, divji lovec, ki so ga iskali orožniki.

Neznanec je prestrašen obstal, zakrilil z rokami in vzkliknil: "Tak že zopet ti!" Potem se je obrnil ko divji in vzela ga je gošča.

Lipe je ostal na mestu ko prebit. Gledal je v grmovje, kamor je izginil tujec. Nato si je položil roko na oči in solza mu je pripolzela po licu.

"Sveti Bog! On je, on!", je zavzdihnil in glasno zaklical: "Urh, Urh!"

**

Minila je poletna vročina in nastopili so jesenski mrazovi. Pastirji so seganjali živino v dolino. Lipe se je nerad poslovil od planine. Prelepe dneve je preživel tu gori v teh mesecih in toliko je doživel. Pa vendar se mu je mudilo domov k materi.

Mračen, čeževen dan je bil, ko je stopil proti večeru v borno kočico nad vasjo. Mati ga je čakala že na pragu, ga prisrčno objela in stisnila na prsi.

"Lipe, moj dragi dečko," je hitela in solze so ji zalile oči.

Lipe je bil neizmerno srečen. Ponosno je stegnil roko in privlekel iz nje nekaj skrbno v papir zavitega. Položil je tisto reč pred mater na mizo in oči so se mu iskrale, ko jo je razvil. Trije metulji so ležali na mizi, trije stotaki.

Mati jih je gledala in se jim ni mogla načuditi. "Joj, koliko si zaslužil," je sklepala roki in z bleščečimi očmi gledala sina.

"Veš, dva metulja mi je dal stric", ji je razlagal Lipe, "tretjega sem si pa postrani zaslužil. Ampak veš, to vse ni še nič. Tudi jančka dobim, veš. Starčev mi ga jutri pripelje, ker sem mu takrat na planini ovčke rešil."

In na široko ji je pripovedoval, kako je bilo tistega strašnega dne na planini pod Bogatinom. Mati ga je poslušala, se mu čudila

in trepetala ob njem, ko ji je pravil o strašnih trenutkih, ko ga je zbegani oven vlačil za seboj nad strmim breznom. "In veš," je pristavil, ko je končal svojo povest, "Urh mi bo pa hlevček naredil za jančka. Sam mi je obljubil."

"Urh!" Mati se je začudila. "Kako je to mogoče? Saj ni nikoli kaj prida maral zate. Vedno te je grdo gledal, o, dobro sem to opazila."

Lipe je za hip pomislil. Ali bi povedal materi, kaj je bil v planinah doživel? Hitro je premislil, da je njegova mati tako dobra in še nikomur ni žalega storila. Prav gotovo tudi Urha ne bo izdala. In povedal ji je vse, kako se je v planinah srečal z njim. Mati ga je začudeno poslušala, potem pa se je globoko zamislila. "Ubogi Urh" je rekla, "in ubogi Balant!"

Drugi dan je Starec res pripeljal obljubljenega jančka. Lipe ga je bil neizmerno vesel. Miloval ga je in božal in najslajše detelje mu je poiskal po travnikih in senožetih in ko se je na večer zares oglasil še Urh v njihovi kočici in mu pričel postavljati hlevček je bil Lipe presrečen. Ko veverica je skakal okoli njega, mu donšal zdaj deske, zdaj kladivo, zdaj žeblje, kar je Urh zahteval, samo da je šlo delo urneje izpod rok. Vmes sta se tudi marsikaj pogovorila in Urh ga je tako po ovinkih spraševal o divjem lovcu, ki so ga orožniki iskali po planinah, da se Lipe ni mogel več potajevati in je bratrancu vse povedal, kako ga je onega dne v tisti gošči spoznal. Urhu je bilo nekoliko nerodno, toda videl je, da se z Lipetom da pogovoriti in priznal mu je vse, kako se je skozi teden dni skrival po hosti kakor divja, preganjana zver in ga je Joza preskrboval s hrano, dokler se mu rana ni zacelila in je mogel spet v dolino.

"Veš, hudo je, če človeka takole prime in se ne moreš ustavljati" je rekel h koncu. "Ampak zdaj sem sklenil, da dam tej strasti za vedno slovo. Puško sem zakopal in nikoli več ne pojdem ponjo, naj počiva, kjer je."

Nosača.

Zima je minila in prišlo je poletje. Lipe je bil zopet Škantarjev pastir v planinah in je zopet zaslužil lepe stotake in še jančka povrhu. Zdaj je imel že dva. Skrbno ju je pasel, poletni planinah poleg druge črede, jeseni pa doma po sončnih bregih in gorskih obronkih. Za zimo pa jima je nasušil v letnem času sočne mrve in detelje, ki mu jo je podaril stric Balant.

Še ena zima je minila in znova je prišlo poletje. Lipe je bil

zdaj že pravi pastir. Joza ni imel ob njem skoraj nič več dela. Mimogrede je tudi prenašal hranó v kočó pri jezerih in si marsikakega kovača prislužil.

Pa se je zgodilo, da je na teh svojih nošnjah zopet enkrat trčil skupaj z onim profesorjem s kačami. Za gospoda Jankota so ga klicali ljudje. Gospod Janko je Lipeta pri priči spoznal. Zadovoljno mu je pokimal in ga potrepljal po rami: "No, fant, kako je s teboj? Ali si še vedno za pastirja?" In spravil je debelega gada v vrečo.

"Še vedno", je odgovoril Lipe.

"Hm, saj nič ne rečem", je odvrnil profesor, "ampak zdi se mi, da si nekoliko preveč bistroumen za pastirja. Jaz na tvojem mestu bi se poprijel kakega drugega posla."

"Saj bi se ga tudi jaz rad", je odgovoril Lipe, "pa ne vem, kako bi to napravil. Veste, od planin se ne bi rad ločil."

"Hm", je pomislil gospod Janko. Pritisnil je prst na zgubano čelo in premišljeval. Kmalu jo je našel.

"Hm, jaz bi že vedel za poklic zate, samo..."

Lipe je nestrpno dregal vanj: "Samo... kaj je tisto samo?"

"Veš, pri nas v planinah bi rabili nekaj izkušenih, izobraženih vodnikov. Takih, ki poznajo vsako ped naših gora, ki imajo lju-bezen do planin, pa obenem tudi nekaj vedo o sestavu gora, o njih rastlinstvu in živalstvu, da bi mogli biti tujcem, ki čedalje pogosteje in raje zahajajo v naše planine, zares vodniki. Ne samo telesni, ampak tudi duševni. Ti, se mi zdi, bi bil zato, če se ne boš izpridil. Dela se ne bojiš, bistrrega duha si in korenjak tudi. Samo..."

Že zopet ta "samo". Lipe je bil nejevoljen in nepotrpežljiv. "No kaj?" je mračno vprašal.

"Izobraziti bi se moral, za nekaj časa bi moral v šole, morda za kakšno leto tudi v tujino, da se priučiš jezikom in vsemu drugemu, kar bi bilo za tak poklic potrebno. Za to pa, vidiš, fant moj, je treba denarja".

Lipe ga je obupno pogledal. Svetel grad, ki se mu je za hip prikazal v zraku, se je mahoma zrušil v prazne sanje. Ne, denarja on nima. To, kar čez poletje zasluži, je komaj toliko, da se čez zimo preživita z materjo, seveda s tem, kar si še ona sama prisluži.

(Nadaljevanje)

Guido Joseph Jug,
Buenos Aires

Moje srečanje z levom

(Nadaljevanje in konec)

Seveda je bilo treba leva najprej dobiti, ali ležal je pred menoj tako mirno in smrčal je tako enakomerno, da je imel gotovo spanja še za dober čas. Medtem že dobim dobro puško in podrl ga bom gotovo z enim samim "brumf".

Ampak kam naj ga streljam? Ako ga počim v obraz, ga bodo šibre tako popačile, da sploh ne bo več podoben levu in kdo bo potem verjel, da je bil res lev? Ako ga pogodim v pleča, mu požgem to lepo rumenkasto grivo in te je vendar škoda. Najbolje je, da mu zabrusim dober strel v trebuh. Tam par šiber več ali manj ne igra take vloge in te luknje se potem lepo zašije.

Stal sem torej na pekočem solncu in ako bi mogel od daleč videti samega sebe, bi rekel, da sem smešen. Imel sem bele hlače s škornji, belo srajco z zavihanimi rokavi in na glavi klobuk iz probkvine preoblečen z belim platnom, kot jih nosijo časnikarji in raziskovalci v tropičnih deželah. Eno nogo sem imel postavljeno naprej in malo flobertko s tanko cevjo sem imel naperjeno na leva.

Kaj bi se zgodilo, ako se lev med tem prebudi? Tega slučaja doslej nisem prevdarih. Na beg ni misliti. Toraj bi moral sprožiti nanj to igračo. Kakšno škodo mu napravi ta naboj? Najbrže nobene. Lev bi me gotovo ironično pogledal, se gromko zasmel in stopil počasi do mene. Potem bi mi s šapo prismodil dobro zausnico in bi me prav mirno pohrustal. Moj prijatelj ne bi našel drugega nego kup kosti. Za malo minljive slave sem tvegaj življenje.

Vročina je pripekala in vnovič sem se pričel potiti. O spremljevalcu še nobenega sluha. V nebesni modrini je krožil nad menoj črn orel. Nekje blizu se je pričel v presledkih oglašati škržat.

V daljini se je nekaj premikalo. Ugledal sem kapo. Visoka trava je pričela zopet valoviti. Nekaj je zablestelo. Gotovo puška. Ali valovenje je bilo burnejše kakor prej. Poleg kape se je prikazal klobuk, dva, trije, deset. Kaj je to? Ljudje! Nekaj glav je bilo go-

Takole so obrodila letos jabolka v Rio Negro. Kakor je znano, se ukvarja s sadjarstvom tudi nekateri Slovenci na tistih krajih.

loglavih. To so bile ženske. Torej vsi ti so prišli gledat, kakšen da je lev, ki ga bom streljal. No, to ni bilo tako napačno. Včasih rabimo nekoliko poze, da se postavimo v ospredje.

Ljudje so prihajali tiho kakor fantomi. Gledali so me in mi mahali z roko. Gotovo so mi dajali korajžo. Čisto odzadaj je pridušeno lajal pes.

V par trenutkih sem imel puško v rokah. Petelini so bili že napeti. "Criolli" so se postavili poleg mene in napeto gledali med drevesje.

Naperil sem dvocevko na leva. Ali ker sem se spomnil, kam da moram meriti, sem najprej zakričal, da zver zbudim. Žival je planila kvišku in...

"Prosim nadaljujte, gospod Vrentar", je razburjeno dejala mlada gospa. "Želite prosim še nekoliko konjaka?"

"Ne bi bilo treba, gospa, ampak ako mislite..."

"Prosim, prosim..."

Spil sem rumenino na en dušek in nadaljeval:

"Kaj mislite, gospa, kaj je skočilo pred menoj?"

"Lev, brezdvomno."

"Prešič, gospa, čisto navaden domač prešič. Imel je rumenkasto kožo in solnee, ki je sijalo skozi ovene leste, je napravilo to barvo še svetlejšo. Tam blizu je bil "rancho" in ker je bil vroč dan, se je žival ulegla v senco in prespala prebavo."

"Kaj se je dogodilo potem?"

"Lahko si predstavljate. Najraje bi se pogreznil v zemljo, ako bi se bil mogel. Prešič je udaril preko goljave, posebno ker so ljudje zagnali vik in krik. Toda to ni bilo še nič proti manifestacijam v kampamentu, kjer so se ljudje iz vseh strani nabrali krog mojega "rancha". Sedli so k vratom in pili vino. Seveda so ponudili tudi meni. Zvečer, ko je padla noč na "sierre" in so kresnice uprizorile svoj fantastični ples, so Indijanci užgali velik ogenj in plesali krog njega "gato".

Še dolgo potem so me imenovali "cazador de leones", lovec levo, dokler niso pozabili. Da bi pa tudi sam ne pozabil tega dogodka, sem zapisal to kratko in skromno zgodbico.

Srečko Stepančič
Buenos Aires

Trstelj

(Nadaljevanje in konec)

Naš pogled je objel najprej jugozahod, kjer se je razprostrl pred nami Kras tja daleč do istrskega Slavnika in reške Učke. Proti jugu se nam je kazal del istrske obali tja do Pirana, celi tržaški zaliv, lagune okoli Gradeža, proti zapadu furlanska ravnina z dobro vidnim stolpom oglejske stolne cerkve. Ob jasnih dnevih morete videti iz Trstelja celo stolp cerkve sv. Marka v Benetkah. Naprej proti severo-zapadu so se razpostavili znameniti tirolski Dolomiti in Karnske Alpe. Še bolj proti severu začne Julijsko gorovje, Matajur, Ronbon, Kanin in Črna prst za katero je videti kot trinog odločne in dostojanstvene vrhove večnega Triglava. Kot nekaka predstraža zgoraj naštetih silnih gorskih velikanov v ozadju, se je malo bolj spredaj ustopil kepasti Krn. Proti vzhodu se je razprostrela Trnovska planota, ki se po zaraslih grebenih dviga počasi v Čaven, tja naprej proti vzhodu v znameniti Nanos in še dalje proti vzhodu v kranjski Snežnik.

Tik pod nami leži ljubka Vipavska dolina, posejana z neštetimi vasicami, ki se kot beli biseri svetlikajo iz zelenja, skozi katero se vije Vipava in izgublja pod vrtojbinskimi holmi, ki ločijo to prekrasno dolino, od v solncu žareče prelepe Gorice, ki jo stražijo prijazni briški griči, Šabotin, Sveta Gora in Sveti Valentin. Če bi hotel dostojno popisati vso krasoto, ki smo jo uživali iz vrha Trstelja, bi moral imeti pesniški polet našega goriškega slavčka Gregorčiča, ki je tudi nekaj let preživel ob vznožju Trstelja, v vasi Gradišče.

Toda čas poteka. Že zdavnaj bi se bili morali vrniti proti domu. Še slikati se moramo, da bo še bolj živ ostal v naših sreih veseli spomin na lep dan vrh naše gore. Skupina domačinov se poslavlja in jo krene proti Temnici. Tudi nekaj slabših pešcev je odšlo z njimi, ki so se peljali potem iz Temnice naravnost v Nabre-

žino. Združena tržaška in goriška skupina, kar nas je bilo boljših hocev, pa jo mahne čez drn in strn po vzhodnem obronku hriba, po lovskih in kozjih stezicah, ki sem jih jaz kot domačin prav dobro poznal. Za vse te kozje stezice seveda niso bile. Najbolj je protestirala soproga odličnega goriškega rojaka Dr. P., ki ni bila vajena skakati čez kraške mejne zidce, ki so precej gosto postavljene, da razmejujejo posamezne parcele. Seveda ni bilo nobene pomoči: udati se je morala v svojo usodo. Toda kmalu smo preboleli tudi to oviro in dospeli v bližini takozvanih Železnih vrat na cesto, ki vodi iz Škrbine v Vipavsko dolino. Kar nas je bilo junakov, pa smo nalašč še naprej skakali po klancih in stezah ob obronku kraških hribov, dokler nismo dospeli v prvo vipavsko vasico Pedrjevo. Mladost je seveda norost: čez jarek skače kjer je most. Od tu smo se spustili po precej navpični poti do rihemberške postaje, odkoder se je družba ločila in veselo zahtevala, da moramo skoraj napraviti spet kakšen podoben izlet v naše gore. Na kar je skoraj prisopihal hlapon in jih odpeljal nekaj v Gorico, nas pa v Trst.

Nič ne vem, če je priredila naša vesela družba še kaj tako uspelih izletov. Mene vem, da ni bilo nikdar več med njimi. Pač pa sem se še velikokrat z veseljem spominjal teh lepih ur.

Argentinski Filmi

XVII. FILM KOBILICE

(Nadaljevanje)

Po sadovnjakih, ki so jih napadle kobilice-letalke, ne izgine samo listje, marveč tudi samo sadje s katerim smo si bili hoteli ljudje slajšati svoje življenje neizprosno izgine v želodce teh nenasitnih požeruhov. Menda v vesoljnem stvarstvu ni tako požrešne in nenasitne živali! Nič drugega ne pusti za seboj kakor do golega oglodane koščice in do skorje okleščeno drevje.

Dasi je neverjetno, je vendar resnično, da so načini zatiranja kobilic še danes ravno tako preprosti, kakor so bili v predzgodovinskih časih. Hkrati je žalostno in smešno, da so iznašli ljudje že toliko tako raznovrstnih in tako temeljitih naprav za uničevanje, pobijanje svojih soljudi, samih sebe, za uničenje teh svojih velikih škodljivcev pa se zdi, kakor bi se iznajditelji in veliki državniki niti ne menili.

Plakati z ogromnimi kobileami, ki jih od časa do časa razobesijo po buenosajreških ulicah in pišejo pod njimi *Colecta nacional contra la langosta* — narodna zbirka za pokončevanje kobilic, bi morali biti še veliko večji, pa bi še ne pokazali dovolj vidno na splošno človeško omejenost, zaslepljenost in zaostalost kljub ogromnemu in res vsega občudovanja vrednemu siceršnjemu modernemu tehničnemu napredku.

Ko je oko omamljeno od pogleda na neizrečeno množico uničevancev, ki jo je Bog ve kod zbudil glad, dvignil v zračne višave in prihaja sedaj nad nas kot rumenkast in visoko na vrši gora v večernem soncu svetlikujoč se groziven oblak in začno zaprepasčeni prebivavci begati, znašajo skupaj seno in slamo in jo naglo pokrivajo v vlažno travo in zažigajo, mi uhajajo misli in davna stoletja, ko so kresovi naznanjali prihod krvoločnega Turka v naše kraje. Saj nemara ni veliko manjše opustošenje, katero puščajo za seboj kobilice, kjer so se vsedle.

Ko sem na svojih potih po Argentini večkrat opazoval nepregledna argentinska polja, ki so v večerni zarji na enkrat zagorela v neštetih kresovih in so se silni oblaki dima dvigali proti nebu, se mi je zdelo, kakor bi za napad pripravljeni vojaki bivakrali za žičnimi ograjami in netili svoje poljske ognje.

Proničujoč dim se začne vlegati na ravan, oči se solzijo, grlo pokašljava, čakarerji in njihovi hlapci pa nervozno skačejo od grmade do grmade in venomer nosijo novega goriva.

Čez en četrt ure je zamegljena vsa pokrajina.

Sedaj je treba brž na svisl in v ropotarnice iskat za take primere že pripravljene raglje in klopotce in od vseh strani začne odmevati peklenski vrišč s katerim hočejo čakarerji, kmetje, preprečiti, da bi se grozeči oblak kobilic usedel na njihova posestva.

Ta način obrambe proti kobilicam je tako primitiven, da si tudi črnei v Afriki niso mogli izmisliti bolj primitivnega!

Tudi egoističen je, ker čuva samo posameznika, ki lastuje razmeroma majhno in lahko pregledno posestvo. Dim namreč kobilice samo prepodi, da se usedejo malo dalje kod, kjer bi jih pravočasno ne zapazili ali pa bi iz kakšnega drugega vzroka pravočasno ne zažgali ognjev.

Končno je ta način zelo malo zanesljiv. Če so živali le preveč gladne, se namreč tudi za ogenj ne zmenijo. Nekaj jih naglo uduše in se potem mirno pasejo po polju okrog njih. Da ne govorim o majhni pomembnosti ognjev, če je začel pihati veter, ki dim odganja. Ravno tako ni mogoče paliti ognjev večer za večerom. Kako boste končno palili ognje po obsežnih mnogostohektarskih koruznih poljih? Kako naj se varuje kobilic veleposestnik s tisoči hektarjev plodne zemlje. Ne! Na splošno je argentinsko poljedelstvo še danes izročeno na milost in nemilost letečih kobilic in srečen je lahko posestnik, kateremu so uničile kobilice samo en del žetve in ne vse!

Vojna kemija se je posebno zadnji čas čudovito razvila. Danes je mogoče v par minutah zamegliti katerokoli velemesto sveta. Tisoče in stotisoče miroljubnih državljanov je mogoče v najkrajšem času uničiti s pomočjo strupenih plinov. Protikobiličja kemija pa se še razvijati ni začela. Tam kjer li bili strupeni plini resnično na mestu, proti kobiličjim pokončevalcem, jih ni menda še nihče preizkušal. Ali ni to res narobe svet?

Ako bi jaz mogel postati poslanec v argentinskem parlamentu, bi bil eden izmed mojih prvih predlogov, da čimprej napovemo uničujočo vojsko našemu narodnemu sovražniku — kobilicam!

In da ne jenjamo prej, dokler jih povsem ne izbrišemo iz obličja zemlje! Ni šment, da bi jim z resno voljo in z združenimi močmi ne prišli do živega!

Argentina poseduje prav znatno zračno flotiljo. V mestu Cordoba, torej prav blizu tam, kjer se naš sovražnik največkrat pojavlja — južne argentinske pokrajine ne poznajo kobiličje nadloge — vzdržuje argentinska vlada veliko tovarno za aeroplanse. Z njimi bi bilo treba po mojem nad sovražnika domovine! Letalce bi poslal jaz proti letalcem!

Letalci sami seveda še niso dovolj. Morali bi jim dati v roke tudi preizkušeno orožje. In kakšno orožje bi bilo boljše v boju proti njim, kakor plini. Seveda plini, ki bi škodili samo kobilicam, ne pa tudi ljudem ali domačim živalim.

Dokler bi ne bilo mogoče iznajti zanesljivega plina proti kobilicam, bi bile vsaj začasno pomožno sredstvo v boju proti kobilicam bombe, ki naglo proizvajajo obilo gostega dima. Take bombe ki jih torej že imamo, bi bile gotovo mnogo pripravnejše in hitrejše obrambno sredstvo proti kobilicam, kakor zažiganje slame in sena.

Tovarna, ki bi začela izdelovati take bombe bi gotovo tudi gmotno dobro uspevala, saj bi bil to resnično pravi Massenartikel, predmet, ki bi se izdeloval v veliki množini, bil zato lahko razmeroma poceni in kljub temu dal podjetnemu tovarnarju mnogo dobička.

Argentinec rad rentaći in zabavlja nad svojo vlado, in ji daje vsakovrstne dobre nauke in nasvete, čemur smo se privadili nekoliko tudi mi priseljenci. V Argentini pač vlada v teh rečeh brez primere večja svoboda, kakor v večini evropskih držav, kjer je treba vsakovrstne in vsakokratne oblastnike malo manj kakor častiti po božje. Posebno radi zabavljajo Argentinci, da vlada zane-marja tako važne probleme, kakor je kobiličji. Seveda je zabavljati in deliti nasvete veliko lažje, kakor res kaj koristnega ukreniti bodisi proti obilicam, bodisi sicer. V takem zabavljanju je dostikrat prav mnogo ošabne samohvale, pa male drugega, posebno malo resničnega znanja in resničnih sposobnosti. Saj izkušnja pove, da življenje navadno tja postavi ljudi, kamor spadajo, torej tudi na odgovorna mesta, če so jim dorasli, če jih zaslužijo in če so sposobni zanje, če ne prej, pa slej in če ne vedno, pa vsaj navadno. Če pa ostane kdo vse svoje življenje samo poklicen kritikar in poklicen zabavljáč, je to za njegove zmožnosti in sposobnosti zelo žalostno izpričevalo. Ali niste še preizkusili, da znajo najbolj za-

bavljati in obsojati in dajati največ nasvetov — najslabši delavci? Ali Vas izkušnja res še ni poučila, da so tisti ljudje, ki neprestano druge obsojajo in zaničujejo navadno tem slabši, čim več napak so znali najti na svojem bližnjem? O, moja dolgoletna izkušnja mi sama od sebe vsiljuje slabo misel o človeku, ki venomer zabavlja in popravlja, in skoro silo si moram delati, ko ga sam pred seboj izgovarjam in zagovarjam seveda z izgovorom, ki bi mu najbrže spet ne bil všeč: Ti, ljubček moj, kako si Ti še mlad in neizkušen!

Da ne bomo zašli predaleč, naj povem sedaj, kako da se argentinska vlada trudi, da bi stopila kobilicam na tilnik.

Da ne bom govoril tja v en dan, sem stopil v argentinsko poljedelsko ministrstvo, kjer so mi prijazno postregli s temile zanimivimi številkami:

Leta 1934 je izglasoval argentinski parlament petnajst milijonov pesov za vojsko proti kobilicam. To je precej čedna svota, približno 165 milijonov dinarjev. Seveda so bili porabljeni vsi do zadnjega.

Takole meseca novembra in decembra, to je proti koncu naše južnoameriške pomladi se vsako leto pričinja oficijelna borba proti kobilicam. Poljedelsko ministrstvo ima poseben oddelek, ki vodi to kampanjo.

Leglo in zibelka in obljubljeni dežela kobilicjega rodu so province Santa Fé, Entre Rios in Cordoba. Pa tudi v pokrajinah Santiago del Estero ter v Čaku in Formosi, kakor tudi v sosednjih brasilskih državah in v Paraguyu jih ne manjka. Statistike v tujih državah argentinsko poljedelsko ministrstvo sicer ne more voditi, v zgoraj imenovanih treh argentinskih provincah pa je bilo leta 1934 nabranih in pokončanih 834.075 vreč kobilic, ki so tehtale 25.022.250 kg! Torej preko 25 milijonov kilogramov kobilic je bilo nabranih in pokončanih samo preteklo leto!

V začetku poletja, ko še ni začela žetev se posveča v imenovanih pokrajinah staro in mlado, možje in žene in otroci, nabiranje kobilic. V veliko večji meri, kakor smo zbirali svojčas v naši domovini hrošče, kar je bila le bolj predpravica otrok. V vsakem večjem kraju ima nastavljenih poljedelsko ministrstvo po nekaj uslužbencev poljedelske obrambe, Defensa agricola, ki v zgodnjih poletnih mesecih vodijo v glavnem zbiranje kobilic. Iz teh uslužbencev si Argentinci radi noree brijejo, češ da so dobro plačani, pa malo delajo. Pravijo jim langosteros, kobiljeki. Pa jim delajo krivico. Njihova naloga je, da uničujejo poleg kobilic tudi še druge poljske

škodljivce, za časa zbiranja kobilice pa je njihovo delo naravnost naporno.

S sodelovanjem državne banke, Banco de la Nacion, ki ima svoje podružnice po vseh večjih krajih, nakupuje poljedelsko ministrstvo nabrane kobilice in jih plačuje po deset centavov ali en dinar za vrečo tridesetih kil. Tisoči kmetovalcev imajo z zbiranjem kobilice svoj postranski zaslužek, ki je posebno dobrodošel v času, ko ni drugega dela. Marsikatere družine naberejo dnevno po trideset do štirideset vreč tega mrčesa, kar znese ravno toliko dinarjev ali tri do štiri peše dnevnega zaslužka.

Posebno ostro kampanjo vodijo proti sami zalegi teh žuželk. V teh pokrajinah ležejo namreč kobilice jajca.

Kaj delajo z nabranimi kobilicami?

Polijejo jih s petrolejem in jih zažgo na mestu samem, kjer so bile nabrane. Torej še ta strošek! Ni jim dovolj, da naredijo letno eno h drugemu pč kakih štirideset milijonov pesov ali blizu pol milijarde dinarjev škode, še mrtve je treba polivati s petrolejem in sežigati!

Obžalovanja je vredno, da uničujejo kobilice na tako primitiven način. Po mojem bi jih mogli porabiti za marsikaj. Bile bi izborno gnojilo, iz njih bi se dalo izprešati olje itd. Pa Argentinci že vedo, kaj delajo. Njihove deviške zemlje jim ni treba gnojiti, nekaj zadoščenja pa tudi imajo, ko vidijo v ognju svoje velike sovražnike.

K o n e c X V I I . f i l m a .

Slovenski Tednik

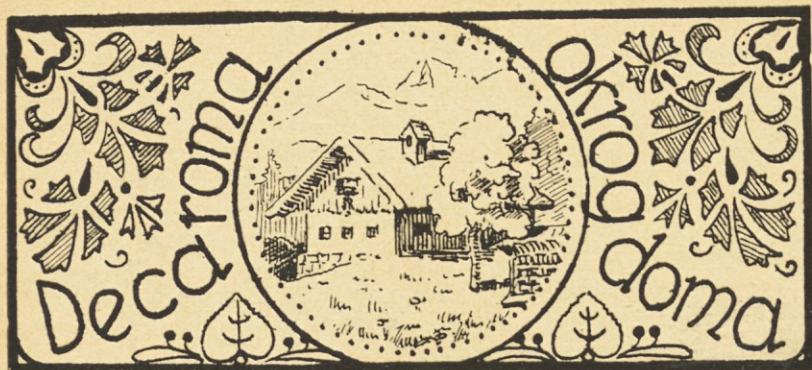
prinaša mnoge dnevne novice iz naše nove in stare domovine, kakor tudi najvažnejše svetovne vesti, in razne socialne in druge članke. List izhaja že šesto leto in ga izdaja slovenska prosvetna organizacija, urejuje pa Ivan Kacin.

Letno stane \$ 5.— m|n. Za inozemstvo \$ 6.— m|n. Naš naslov je:

Uprava Slovenskega tednika

Añasco 2322.

Buenos Aires, Rep. Argentina.

Črnodlakec in Smrček

Za Naš mladi rod

priredil **A d a m o v č e v M i h a**, Buenos Aires.

ČRNODLAKEC je bil svojčas neomejen gospodar v hiši. Spal je kadar se mu je zljubilo in kolikor se mu je hotelo, na mehkih blazinah ali na gosposki zofi. Strumno kot kak general si je gladil in navijal brčice, sedeč udobno kje na mizi v obednici, na postelji ali pa na peči. Nikogar ni bilo, da bi mu branil, nikogar, ki bi ga samo opomnil, da ni ravno lepó, če takle mucelj poseda po krajih, ki niso bili pripravljeni zanj. Kuharičin ljubljenec je bil in sobaričin in gospejin in gospodov, skratka najbolj razvajen otrok družine. Kuharica mu je dajala najboljše, naravnost izbrane ostanke ocvrtih pišk in ribic, mlečne juhice, da, celo

z olivami in postrvicami v majonezi ga je razvajala.

Res, dobro se je imel Črnodlakec in rejen je bil, da se je kar svetil!... Kakor bi bil oblečen v sam črni žamet.

Vsi so ga gledali, občudovali in venomer ponavljali:

“Kako lep mucek!...”

Črnodlakee pa se je kar širil samega ponosa in udobja ter zadovoljno predel:

“Rrr!... Rrr!... Rrrr!...”

V njihovem mačjem jeziku pomeni tako predenje, da so mucki povsem zadovoljni in da jim ničesar ne manjka.

**

Toda, nekega dne — joj, črno bi morali v pratiki zaznamovati ta nesrečni dan! — je hišnemu gospodarju padlo na um, da je

pripeljal psa k hiši, rekli so da je po pasmi fox-terrier najfinejše vrste, čigar sorodniki, da so si pridobili že nešteto nagrad po pre mnogih velikih razstavah celega sveta.

Od tedaj ni imel nikdo več oči za koga drugega, kot za Smrčka. Vso pozornost so obračali samo nanj. Kako da bi je ne... ko je pa od take pasme in iz take družine!... Fox-terrier je sedaj postal kralj v hiši in Črnodlakee se je moral zadovoljiti takole z nečem, kot kakšen bivši ministrski predsednik, za katerega se nihče več ne briga in kateri ničesar več ne pomeni.

Z Bogom koščki pišk in ribic, mlečne juhice in olivice!... Kuharica jih je sedaj dajala svojemu novemu ljubljencu in ako je Črnodlakee hotel protestirati ter samo zamijavkal, je kuharica že zakričala:

“Poberi se proč!... Ti maček zanikrni!... Dovolj si že rejen!... Miši pojdi loviti, lenuh ti leni!...”

Naravno, da se je sedaj radi krivične prednosti, katero je užival Smrček, porodila v Črnodlakčevem mačjem sreču tolika in tako neizrekljiva mržnja do aristokratskega kužka, da je, jedva ga je zagledal, že zviška skočil nanj, če sta bila sama, in ga obdelal z zobmi in kremplji, takó da je bilo joj.

Smrček je bil pa tudi pogumen, ni se drl in ni cvilil; toda

Črnodlakee je nosil potem eno uho temeljito raztrgano, kar je jasno pričalo, da tudi fox-terrier zna rabiti svoje zobé.

**
*

Nekega popoldneva sta jo mahnila v park, ki je obkrožal hišo. Smrček jo je sekal po eni strani in Črnodlakee po drugi. Izogibala sta se eden drugega. Kužek je spotoma ovohaval travo, mucek pa je po drugi strani zasledoval vrabce; na ta način sta zašla iz vrta in dospela skoro do ceste.

Tamkaj na travi so bili pozabili njuni gospodarji velik belo in zeleno pisan odprt solnčnik iz nepremočljive tkanine, katerega so uporabljali otroci, da so se igrali v njegovi senci.

Ko sta bila pes in maček ravno najbolj raztresena vsak v svoje opravilo, je začel nenadoma padati dež. Pa kakšen dež! Najprej je padlo samo nekaj debelih kapelj potem so začele deževati sicer manjše, a gostejše, nazadnje pa se je vlila ploha, kot da bi iz škafa lilo in kazalo je, da bo trajalo to neurje nekaj ur.

Kje bi našla zavetja?... Da bi bežala domov, ni kazalo; predno bi prišla do hiše, bi bila mokra kot dva vsakdanja kužka, noter do kože, ali pa še skozi.

V par skokih jo je odkuril Črnodlakee do solnčnika, kjer je

našel še precej varno zavetje pred dežjem, ki je lil še kar naprej.

Tudi Smrček je stekel tjakaj; toda ko se je približal na par korakov, se je neodločen ustavil. Mu bo li pustil njegov sovražnik, da se primakne tudi on?

Kužek je bil res takó klavern, da bi se še kamnu smilil. Od vsake dlake mu je curljalo in kar stresati ga je bilo že začelo.

Tedaj je Črnodlakee pomislil:

“Pljučnico bo dobil!... Ravno prav!... Tako bo enkrat za vselej konec tiste parade in gloriije.”

Toda takoj ga je pa zapekla vest: “Kaj nam ne pravijo vedno, da moramo odpustiti svojim sovražnikom?”

In ko je videl, da si Smrček ne upa blizu, ker se je bal kakšne nove praske, ki bi je pa ravno sedajle ne bil nič kaj vesel, mu je rekel prav dostojanstveno:

“Le bliže... Tukaj je dovolj prostora za oba.”

**

*

Kuharica, ki je prišla k oknu, da bi gledala mavrico, medtem je namreč že nehala deževati, je kar zazijala od začudenja. Glej čudo: tam prihajata Črnodlakee in Smrček, skupaj kot dva najboljša prijatelja.

Dež ju je spravil. Skupna nesreča ju je sprijaznila in sprijateljila.

Nad 500 izvodov našega lista pošiljamo vsak teden v domovino, kjer je po pravici zbudil splošno zanimanje. Veliki ljubljanski dnevnik Slovenec ga imenuje na primer “prekrasno urejevano slovensko izseljensko družinsko revije”. Tudi Vi ne morete napraviti svojim domačim z majhno žrtvijo večjega veselja, kakor če jim naročite naš list, ki jih bo obiskoval vsak teden in jim obširneje in temeljiteje govoril o Vaši novi domovini, kakor še tako pogosta in obširna pisma. Ker Duhovno življenje tudi Vi radi berete, se bodo srečavale v njem Vaše in njihove misli. Kadarkoli bodo vzeli v roke naš list, se bodo spomnili Vaše dobrote. Naročnina velja samo \$ 6.— m/n.

Apostolska dela

(Nadaljevanje)

Ko je bil pa Galion (170) cesarski namestnik v Ahaji, so se Judje enodušno vzdignili zoper Pavla, ga^a privedli pred sodišče in rekli: "Ta pregovarja ljudi, da bi častili Boga proti postavi." Ko je Pavel hotel spregovoriti, je Galion rekel Judom: "Če bi šlo za kakšno krivico ali zločin, bi vas, o Judje, poslušal, kakor je prav; ker so pa^a to prepiri o nauku in imenih in vaši postavi, sami glejte; v teh rečeh jaz nočem biti sodnik." In odpravil jih je izpred sodišča. Zgrabili pa so vsi Sostena, načelnika shodnice, in ga pred sodiščem topli, a za vse to se Galion ni menil.

Pavel je tam ostal še mnogo dni. Poslovivši se od bratov je plul proti Siriji, z njim tudi Priscila in Akvila. V Kenhrej^ah si je bil dal glavo ostriči; imel je namreč zaobljubo. (171) Prišel je v Efez: onadva je tam pustil, sam pa je stopil v shodnico in se razgovarjal z Judi. Prosili so ga, da bi dalj čas^a ostal, pa ni privolil, temveč se je od njih poslovil in od Efeza odpeljal z besedami: "Še se bom vrnil k vam, če Bog da." Pripeljal se je v Cezarejo, po-

(170) L. Junij Galion je bil brat modrijana Seneka. Z napisa, ki so ga našli 1905. l. v Delfih, se dá posneti, da je bil cesarski namestnik v Ahaji ali od julija l. 51 do julija l. 52, ali od maja l. 52 do maja l. 53.

(171) Imel je zaobljubo nazirejstva. Pri Judih je bil običaj, da so taki, ki so prestali težko bolezen ali hudo stisko, kakor n. pr. sv. Pavel v Korintu, zaobljubili nazirejstvo; to je, za 30 dni so si ostrigli glavo in se ta čas zdržali vina; po preteku 30 dni so v templju opravili dar, kakor je določala postava (4 Moz 6, 13 nsl.).

Naše uredništvo se je odločilo, da bo za enkrat preuredilo način urejevanja proučujočega Službenega vestnika Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko, in sicer iz tehle vzrokov:

1). Naša revijica je našla zadnji čas posebno v inozemstvu, med izseljenci v Severni Ameriki in Evropi, razveseljuje število novih prijateljev in naročnikov, ki pa dobe vsled velike razdalje naš list tako pozno v roke, da je zanje bodisi cerkveni koledar, bodisi še tako zanimivo in temeljito razlaganje nedeljskega evangelija ali berila več ali manj brez pomena.

2). Mnogi naši prijatelji nujno želijo temeljitih in zanesljivih razprav o najrazličnejših versko-nravnih vprašanjih, za kar pa pri dose-danjem načinu urejevanja nikakor nimamo prostora.

Revija Duhovo življenje bo stavila torej za naprej Slovenski katoliški misiji za Južno Ameriko na razpolago isti prostor, kakor ga je doslej, misija pa bo ta prostor za naprej tako uporabljala, da bo vsakokratni slovenski odgovorni izseljenski duhovnik razpravljal v njem sicer kratko, pa čim temeljiteje o najvažnejših versko-nravnih zadevah, ki jih mora poznati vsak resnično veren izseljenec. Kot spisi od cerkvenih oblasti postavljenega in odgovornega izseljenskega duhovnika, bodo imele te razprave več ali manj služben značaj, ker bodo poleg tukajšnjih argentinskih čule nad njimi tudi naše domače slovenske cerkvene oblasti, tako da se bo na njihove ugotovitve lahko vsak zanesel in se z mirno vestjo po njih ravnal.

Da ne presekamo objavljanja Apostolskih del, tako zanimive svetopi-semske zgodovinske knjige, bomo začeli izvajati ta načrt šele, ko bodo v kratkem objavljena Apostolska dela v celoti.

Ravno tako mislimo v tem oddelku stalno ohraniti kratko razlago kate-kizma, krščanskega nauka za naše male.

Katerim se je bil priljubil cerkveni koledar ali nedeljski evangelij, naj vzamejo katerega izmed dosedanjih dveh letnikov Duhovnega življenja, kjer bodo našli kratke življenjepise svetnikov, katerih spomin obhaja Cerkev določene koledarske dni, kakor tudi nedeljska berila in evangelije domala vseh nedelj in praznikov cerkvenega leta. V zalogi imamo še nekaj popolnih letnikov Duhovnega življenja in oddajamo letnik 1933 po \$ 1.50, letik 1934 pa po \$ 5.—.

Argentinskim naročnikom in vsem, ki morejo prejeti list pravočasno bomo dodajali morda čez čas tudi na posebnih listih tiskane Službene vestnike Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko.

Dokler takega vestnika ne bo, bo izseljenski duhovnik prav na kratko obveščal svoje vernike o najvažnejših dogodkih cerkvenega leta še ve-dno v tem dosedanjem oddelku.

Mislimo, da bodo vsi naši naročniki z veseljem pozdravili to preure-ditev, ki gotovo pomeni novo pridobitev za list.

tem je šel v Jeruzalem ter pozdravil cerkev, nato je odšel v Antio-hijo.

Ko se je ondi nekaj časa pomudil, je odšel, obhodil zapored Galaško deželo in Frigijo in potrjeval vse učence.

Prišel pa je v Efez neki Jud, po imenu Apolo, rojen v Aleksandriji, zgovoren mož in zveden v pismih. Bil je poučen v nauku Gospodovem, goreč po duhu, in govoril ter učil je natančno o Jezusu, dasi je poznal samo Janezov krst. Začel je srčno govoriti v shodnici. Ko sta ga slišala Akvila in Priscila, sta ga sprejela k sebi in mu še natančneje razložila božji nauk. In ko je hotel iti v Ahajo, so ga bratje osrčevali in so pisali učencem, naj ga sprejmejo.

(172) Efez, glavno mesto provincije Azije, je bilo bogato tržno mesto in važno prometno križišče. Štel je do 200.000 prebivalcev in je bil sedež cesarskega namestnika. Pavel je v Efezu dolgo ostal in imel dovolj prilike, seznaniti se v mestu samem s prebivalci okoliških krajev in po njih zanesti seme božje besede v sosednja mesta.

(Nadaljevanje)

MALO KATEKIZMA ZA NAŠE MALE

Učenci so po Jezusovem vstajenju nekoč lovili ribe v Tiberijskem jezeru, ali tisto noč niso nič ujeli. Ko se je že danilo, je stal Jezus na bregu in jim rekel: "Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli." Vrgli so jo in že je niso več mogli izvelči zaradi obilice rib. Ko so stopili na suho, jim je dal Jezus kruha in pečene ribe.

Po jedi pravi Jezus Petru: "Simon, ali me ljubiš bolj ko ti-le." Peter odgovori: "Dá, Gospod, ti veš, da te ljubim." Jezus mu reče: "Pasi moja jagnjeta."

In Jezus spet vpraša: "Simon, ali me ljubiš?" Peter odgovori: "Dá, Gospod, ti veš, da te ljubim." Jezus mu reče: "Pasi moja jagnjeta."

In še v tretje Jezus vpraša: "Simon, ali me ljubiš?" In Peter se je užalostil, ker mu je v tretje rekel: "Ali me ljubiš?" In odgovoril mu je: "Gospod, ti vse veš; ti veš, da te ljubim." In Jezus mu je rekel: "Pasi moje ovce."

S katerimi besedami je postavil Jezus Petra za vrhovnega poglavarja vseh kristjanov?

Jezus je postavil Petra za vrhovnega poglavarja vseh kristjanov z besedami: "Pasi moja jagnjeta; pasi moje ovce!"

Jugoslavija: Zadrúžna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germánico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua da quintanda 9.

Paraguay: Banco Germánico, Calle Peas. Franco esq. Chile,

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huerfanos 833.

Banco Germánico, Valparaíso, calle Pratt 238.

Francija, Belgija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris, 15 rue Lafayette.

Holandsko: Holandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam,

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

Naročniki iz Severne Amerike nam najenostavnejše nakažejo naročnino v čerkih The Chase National Bank of The City of New-York, ki ima svoje podružnice po vseh večjih severoameriških mestih. Čeki naj se glase na:

Administration of The Spiritual Life, Buenos Aires, Argentina.

Pri najboljši volji Vam Vaši ne morejo pisati vseh novic iz domačih krajev, Vi bi pa radi vse vedeli. Naročite si torej najboljši slovenski dnevnik SLOVENEC ali najboljši slovenski tednik DOMOLJUB. Naročnina dnevnika Slovenec mesečno \$ 4.—, tednika Domoljub letno \$ 6.— in mesečnika Bogoljub letno \$ 3.—.

Naročila:

UPRAVA SLOVENCA, DOMO-

LJUBA IN BOGOLJUBA

Kopitarjeva ulica 6

LJUBLJANA, Jugoslavija

VIGILOVE POVESTICE

so gotovo najboljše, kar premore Južna Amerika v mladinskem slovstvu. Doslej je izšlo 86 povestic, tiskanih na finem papirju in bogato in res umetniško ilustriranih. Stanejo samo po deset centavov, dobite pa jih v vsaki knjigarni.

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporoča se: Sebastian Mozetič

Buenos Aires

OSORIO 5025 (La Paternal)

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUR

Av. L. N. Alem 150 - BUENOS AIRES - 25 de Mayo 149-59

PODRUŽNICE V JUŽNI AMERIKI:

BUENOS AIRES	CHILE	BRASIL	PARAGUAY
Mercado de Abasto	SANTIAGO	RIO-SANTOS	C. Pres. Franco
Corriente 3223	VALPARAISO	SAO PAULO	ASUNCION

HRANILNICA:

Komu boste zaujali Vaše prihranke?

Banco Germánico Vam nudi popolno varnost in primerne obresti!

DENARNE POŠILJKE:

Potom katere banke boste poslali denar svojim domačim?

Banco Germánico sprejema vso odgovornost, da bo Vaš nalog najtočneje, najhitreje i najvarneje izvršen.

VOZNE KARTE:

Kje boste kupili ladijsko vozno karto?

Banco Germánico je predstavnica vseh parobrodskih družb in Vam more nuditi bodisi vozovnice bodisi pozivnice pod najugodnejšimi pogoji.

IZSELJENSKA POŠTA:

Kam naj Vam pošiljajo pošto, če nimate stalnega bivališča?

Banco Germánico raspolaga s posebnim oddelkom za izseljensko pošto, ki Vam jo hrani ali brezplačno pošilja na Vaš najnovejši naslov.

Naše uradne ure: od 8½ do 7 zvečer; ob sobotah do 12½.

SIGURNOST! BRZINA! USLUŽNOST! POVERJENJE!